

Nr 295.

Av herr **Jonsson** i Gumboda, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om allmän pensionsförsäkring m. m.

Vid en jämförelse av Kungl. Maj:ts proposition denna riksdag nr 96 med propositionen nr 126 måste man ovillkorligt komma till den uppfattningen, att i § 2 i sistnämnda proposition ej iakttagits behörig rättvisa vid bestämmandet av pensionsåldern. I propositionen nr 96 förordas varmt pensionsålderns nedflyttande för dövstumlärare m. fl. från 65 till 60 år, vilket antagligen blir Riksdagens beslut, då däremot i propositionen nr 126 angående folkpensioneringen pensionsåldern bestämts till 67 år. Då dessa lärare, av vilka en del hava jämförelsevis lindrigt arbete, numera få åtnjuta pension vid 60 års ålder, så kan det väl ej vara någon rättvisa, att en kroppsarbetare, som utan ferier hela sitt liv nödgats arbeta, skall först vid 67 års ålder komma i åtnjutande av pension. Det är detta förhållande, som nödgar mig att framställa ett ändringsyrkande i § 2 av sistnämnda proposition.

Min uppfattning är, att varje person, som uppnått 60 år, har betydligt nedsatta arbetskrafter att kunna sig försörja och borde därför vara berättigad till pension för så vitt förmögenhet ej förefinnes. Denna pension skulle av finansiella skäl vara mycket blygsam. Under sextioförsta levnadsåret endast fjärdedelen av nu föreslagna pension vid 67 år och sedan i en jämnt stigande skala, så att full pension ej skulle utgå förrän vid 75 år eller ännu högre ålder. På så sätt utnyttjades arbetskrafterna i det längsta, och den, som har arbetskrafter i behåll, om ock nedsatta, finner ofta ett nöje i att använda dem, men då de upphöra, måste personen överföras till invalider.

Verkliga invalider och de, som med läkarintyg kunna styrka sin oförmåga till arbete, böra erhålla den pension i propositionen åsyftas, då däremot de övriga med nedsatta arbetskrafter bäst torde bliva tillgodosedda genom en liten pension med nedsatt pensionsålder till 60 år.

Enligt min mening kommer vårt hederliga svenska folk, att vid denna pensionering bli utsatt för frestelsen till bedrägeri, och otroligt många simulerade fall av oförmåga till arbete torde förekomma. Dessa fall komma att bedömas olika av olika nämnder, och följaktligen kan en till pension lika berättigad i en fattig kommun ställas utanför, då däremot den som bor i den rika kommunen erhåller densamma. Om därför varaktig oförmåga till arbete finge bestämmas av läkare under ämbetsmannans ansvar, skulle därigenom på flera sätt uppstå besparingar, som möjliggjorde en nedsättning i pensionsåldern.

Det är av denna anledning jag vördsamt tillåter mig föreslå, att Riksdagen ville i § 2 av Kungl. propositionen nr 126 göra den ändring,

att i stället för »vid fyllda sextiosju år» måtte insättas »vid fyllda sextio år», samt i anledning härav i § 6 ändring av pensionsbeloppet.

Stockholm den 11 april 1913.

Olof Jonsson i Gumboda.